

LOJZE TOV KONJIČEK!

GLASILO SLOVENCEV, KI IŠČEJO
MEDSEBOJNE STIKE.

Cenjeni bralci!

Ker so to leto velikonočni prazniki padli med dva meseca, v katerih izhaja "Konjiček", vam veselih praznikov se voščiti nisem mogel. Poslužil sem se pa enega članka, ki ga je napisal ANDREW MASTERSON.

KDO JE ZASNOVAL ZAJČKA?

Velika noč izhaja še iz poganstva - in kdo je vrnil tega zajčka?

Nenavadna, če ne čudna, kljub temu pa važna ugotovitev je, da če pogledamo v novi Testament, ki se ukvarja s križanjem in vstajenjem Kristusa od mrtvih, ni nikjer kaj omenjeno o zajčku.

Med vsem tem, tam nekjer notri, sedi en petelinček. Dokler drugi deli Biblije opozarjajo in pripisujejo k vsemu tudi kamele, ovce, kite, strupene kače in druge nadloge, takšne kot žabe, je nemogoče zaslediti zajčka. Res je malo čudno, da v tem slučaju neki navihani sorodnik "Flopsie-ja" lahko šteje takšne pripomočke v svoj prid in to na račun našega odrešenika ob velikonočnem času. Da se postavimo pred resnico: teologična verjetnost je, da je eastern bunny zadel nulo, se pravi nič.

Poganski obred:

Vzrok za vse to baje je, da je zajček bil na okrog že dolgo pred krščanstvom, ki se sklicuje v tem času leta kot izključno duhovno in sveto. V severni hemisferi velika noč sovpada v čas pomladi - čas leta, katerega vzdržuje kot važnost vsaka veroizpoved. Dejstveno je že star in častitljiv BEDE postavljajl teorije, da prav ta beseda EASTER izvira od EASTRE ali EOSTRE, ki je bila anglo-saksonska boginja pomladi.

Do sedaj, vse v redu. Ampak skrivnost verske igre ostane. Ta imenitna plemkinja Eostre je bržkone imela več plemenitih kakovosti, ampak, da bi zgledala kot en zajček, kdo bi to verjel?

Odgovor po angleškem folklornem zgodovinarju Geoffrey Palmer-ju pa je, da so zajčki simbolično povezani s to staro punčko Eostro. Pomladne proslave so bile umerjene tako, da se izboljšajo obeti dobre žetve in zajček, zaradi njegovega hitrega plodstva je bil idealen motiv. Je tudi tradicionalna razlaga deljenja jajc, čokolade in drugih stvari. Jajca so bile očiten simbol plodstva in rojstev.

Verjetno je velika noč neudobno stvarjenje med nebese in zemljo. Ta čudna mešanca je dobro razvidna v nekaterih od nekaj bolj zameglenih velikonočnih ceremonij, ki se dogajajo v Angliji. Vzemimo za primer kotalikanje oranž v Dunstable Downs, Bedfordshire. Vsako leto, na veliki petek, sto in sto otrok kotali oranže po strmini v jamo. Nekateri pravijo, da je simbolično, če valjajo kamenje vstran od Jezusove grobnice. Drugi vztrajajo, da je to žrtvovanje materi zemlji.

Nadalje imamo rovarsko skupino plesalcev v Bacup, Lancashire, za katero se skriva "skrivnostna ljubezen". Nastopajo že stoletja in poznani so pod imenom "Britannia Coconut Dancers."

Pomlad: Ansamlel ni kot bi kdo mislil, neka tolpa iz Brixtona, temveč skupina prikrojenih "Morris" plesalcev, ki zvončkajo v praznem govoricevanju, noseči skozi mesto lešnike. Da se bliža pomlad in oživljanje narave, je očividno.

V okrajih kot Northhampton, Buckinghamshire, Hertsford in Wiltshire, cvetna nedelja je nepoznana. Na mesto te imajo nedeljo fig in na to nedeljo se zbere veliko ljudi v hribih, kjer uživajo na poedinah fig in pri pitju mošta (jabolčnika).

Popolnoma "zajčje" stvari se pa dogajajo v mestu Hallaton. Tam vzdržujejo prebivalci mesta vsakoletno prerivanje, katerega se udeleži mnogo ljudi, ki drzno rovarijo eden čez drugega, da si brez dovoljenja prilastijo vsaj nekaj zajčje paštete.

Tudi še v drugih mestih imajo "lešnikarje" in sicer pod imenom Tutti-men. Nastopajo s precej istimi obredi, brez da si delajo skrbi čez nemumno ime, s katerim so označeni.-----

To je nekaj velikonočnih navad iz Angleške, brez da omenimo Ameriko, Kanado itd. Seveda pa imajo Avstralci "najboljše" navade, namreč, kako pospraviti za veliko noč največ piva v njihove vedno žejne trebuhe.

Iskreno

Lojze

Sprejeli smo:

Dr. Bob Brown, M.H.R., Parlament Tasmanije.

JEZERU SELINA - V SLOVO

Tišina vesolja napolnjuje v tej pokrajini vsak trenutek, zadržujoc v sebi sleherni vdih in izdih matere Narave.

Drobni valovi, ki jih je predramil jugozahodnik hitijo skozi pas trsja, da se potlej tiho umirijo v naročju rožnato-barvne peščine.

V obalnem grmičevju so zatlačeni suhi šopi trave, delo nedavne nevihte. Nešteti mehurčki belih pen se zaustavljajo ob skalah in nizkem grmičevju, okrog katerih se ustavljajo naplavine z drugih bregov.

S strani, kjer je breg porastel s trstičevjem, se sklicuje žabja družčina. Klici niso poedini, petje je zborna in se preliva v valovanje naravne muzike, ki mi napolnjuje dušo z globokim zadovoljstvom.

Na vzhodni strani se na sedlu razprostira pragozd. Postavne mirte in gibke horizontalke se prepletajo v zeleno čudo, kronano z belimi evkalipti.

Na zahodnem koncu jezera si hudournik utira pot v dolino, njegovo bobnanje zveni kot divji valovi oddaljenih obal.

Mt. Burton West, zagotovo gora poimenovana po škotskem visokogorskem vršacu, se dviga naravnost iz Selininega južnega kota. Njen strmi nasip obliva zlatorumeni žar sončnega vzhoda. Steza na grebenu prijazno vabi nad temino obalnih gozdov. Za gričevjem v daljavi se v nebo rišejo pečine pogorja Tindal, še vedno zavite v jutranje meglice. Sem pa tja potegne gorski veter skozi megleno zaveso, da se pokažejo zaplate snega na vrhovih.

Proti zahodu, Red Hills, pobožani s prvimi žarki sonca, se hitro umikajo za belo zaveso - še ena ploha se bliža z jugozahoda. Droban dež ovije v nežno mehkobo najspokojnejšo pokrajino kar sem jih kdajkoli doživel.

Semkaj sva prišla s prijateljem Robertom pred štirimi dnevi. S temi predeli ga vežejo posebne vezi; po teh hribih se je klatil že večkrat prej. Danes zjutraj sva se namenila splezati na severno sleme, da od tam vidiva preko celega jezera, visokih planot, reke Anthony in okoliških hribov, z vsem čistim neodpetim čarom - poslednji krat. Selininemu deviškemu čaru preti propad in smrt...

Danes ob desetih se je k nama s severa preko vrhov privabil grom, za najine poglede še nevidnih eksplozij. Včeraj, ko sva obšla južni rob Selinine doline, sva s planote videla buldozerje v dolini reke Anthony. Ogromni ekskavatorji so se pomikali preko sedla v pogorju.

Autostrada prihaja! Sledili ji bodo jezovi na rekah Henty in Anthony, nato pa preplavitev doline, kante za odpadke, ogenj, pleveli, kioski, podgane, motorizacija z lučmi, da odrinejo vse občutke skrivnosti - in ljudje, ljudje, ljudje.

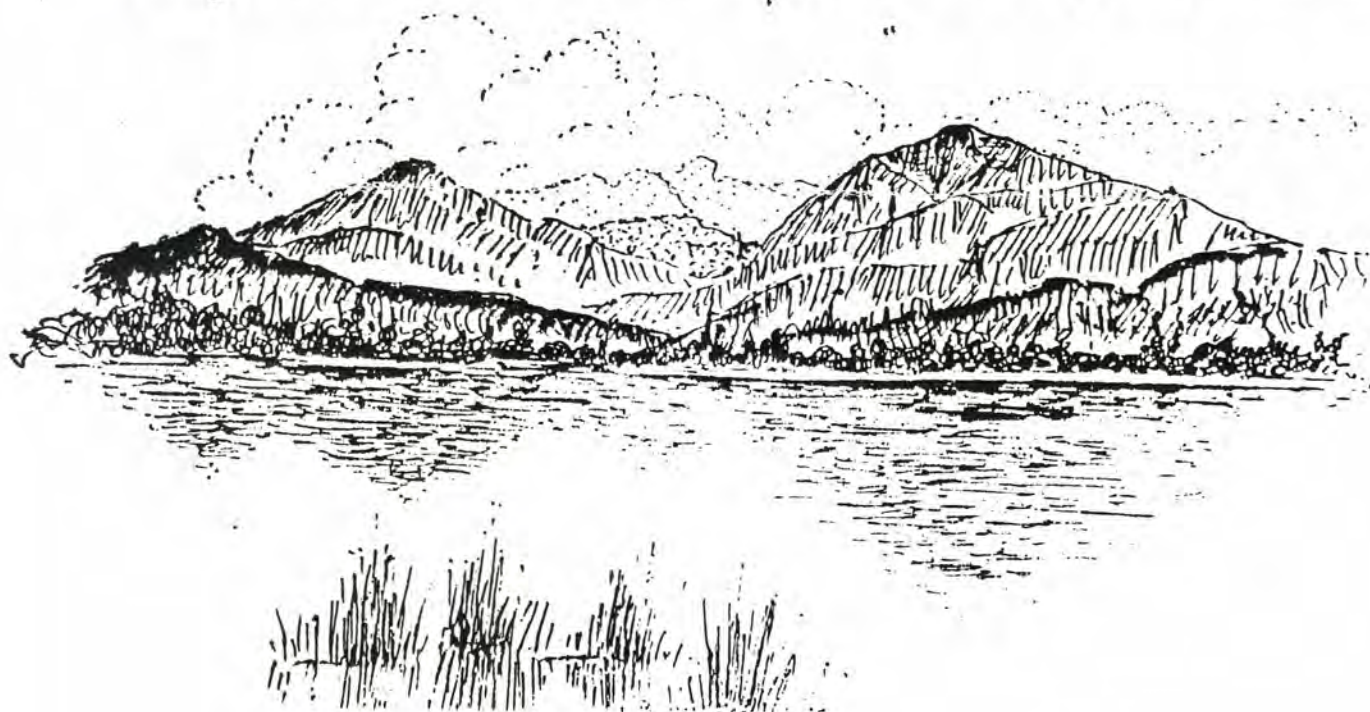
Ne glede na to kako je vse v nedogled splanirano, predebatirano in

vešče zmodernizirano, nobenega dvoma ni, da bo po začetnem opustošenju gradnje cest in hidroelektrarn, sledilo večno, neizprosno, včasih skoraj neopazno hiranje tega naravnega kraljestva.

Predstavljal sem si, da se bom vračal vesel, da sem videl jezero Se-lina pred prihodom cestarjev. Oh, pa nisem vesel! Tako mi je pri duši, kot da sem zapustil nedolžnega prijatelja v celici - na smrt obsojenega.

*Zosebni in dovoljenje Dr. Brawno,
iz angloščine v slovenščino prevedla: Anka Makovec*

IZGUBLJENI RAJ.

Izgubljen človeku je zemeljski raj, Nespametno ljudstvo, čemu-li tvoj stok?
Adamova deca v prognanstvu se joče Na delo! Ne nosi mi križema rok!
In prosí, naj sreče zapravljene kraj Povrni se samo v prvotnost nazaj,
Odpre jej na novo dobrotljivi oče. In našlo povsodi prvotni boš raj.

Simon Gregorčič.

Jože Petelin.

(iz Pavlihe)

JANEZEK IN NJEGOVI PREGOVORI

Poznate Janezka? Seveda ga, to je tisti navihani mulc in fakin, ki nastopa v šalah skupaj s svojo učiteljico. Pri njem gre seveda za čisto popoprane seksi vice in ta Janezk je izmišljen. Jaz pa poznam Janezka, ki je resničen in živi v naši sosesčini. Strašansko je radodaren, zato ima ušesa vedno odprta za pogovore starejših, kajti že v šoli se je učil: "... prisluhni natanko, da čuješ glasove..." Poslušaj, poslušaj, potem pa teče v svoj rdeči zvezek, ki ga skrbno skriva, zapisat pregovor, ki ga je izmislil na osnovi tistega, kar je slišal. Meni je zaupal nekaj takih pregovorov, jaz pa vam jih prav potihó šepetam na uho in vas prosim, da jih ne pravite okrog!
(se nadaljuje)

Marcela Bole, Melbourne.

V januarju smo v Melbourne imeli obisk opernega pevca iz Argentine, g. Janeza Vasle, ki je prišel obiskati svojega bratranca v Geelongu.

Mati Slovenka ga je v Argentini rodila,
že malega peti slovensko učila.
Janez Vasle se za peti je vnel,
že mlad pevec na raznih odrih je pel.

ZA MATERINSKI DAN

Mama!

Slovenci se s solistom lahko bahamo,
saj tudi v operah Slovenca poznajo.
Postave je lepe, še glas ga bogati,
da se lahko z drugimi narodi kosi.

Najlepše ime je mama
z ljubeznijo obdana.
Ljubezen otroku v zibelki deli,
v srcu jo nosi dokler živi.

V Avstraliji nam je bila sreča ta dana,
očarana ga poslušala tam družba je zbrana.
Pesem "Moja kosa" s petjem je travo kosil
ko, dabi res po rosni travi hodil.

Če mati koga zavrže
krivda ni samo nje.
K materi pridi,
odpri ji srce!

V petju čudovito je kosa travo kosila,
rede ob strani po starem naredila.
Živel nas pevec Janez Vasle,
Bog Vam daj srečo, to so naše želje.

Materino srce je studenec,
ki izvira ljubezni konca ni.
Pridi piti iz studenca,
dokler mati na sveti živi!

NASVET

Odpusti, pozabi, podaj vsem roko
daj sovraštvu za vedno slovo.

Srečen boš, v srcu bo mir,
ne bo straha - kedaj pride večer.

KAKO SMO NEKDAJ PEKLI KRUH !

Pred drugo svetovno vojno so na krasu jedli domač kruh. Vsaka hiša je imela iz opeke zidano peč, v kateri je lahko spekla pekarica 9 hlebov kruha in se več.

V močenci, po nekaterih krajih imenovani "Vindli" je mama mesila kruh. Močenca je bila iz lesa, je imela štiri noge, dva predala, vrhu predalov pravokotno korito pokrito s pokrovom.

Za peči kruh je rabila mama dva dkg. kupljenega kvasa, zraven še domačega, ki ga je dobila tako, da je mali hlebček testa zagrebla v moko in pustila v močenci, ostal je nepokvarjen celi teden.

Kadar je mama rabila domači kvas je zvečer razmočila mali hlebček shranjenega testa v mlačni vodi, dodala malo moke, zjutraj je kvas kipel v močenci, sredi moke pripravljen za mešnjo kruha.

Pozimi je moja mama razmočila domači kvas v lončenem loncu, dodala mlačne vode in moke ter pustila čez noč na toplem blizu štedilnika. Kot otrok sem večkrat opazovala lepe pene, ki so kipele v loncu, včasih tudi čez lonec.

Zgodilo se je: Zvečer je mama pripravila kvas, prav tisti večer je prišel sorodnik naznanit, da je umrla teta Franca in bo že naslednji dan pogreb. Ko je odšel sorodnik je mama zaskrbljena vprasala, kaj bom naredila s kvasom? Kruh moram speči, na pogreb tudi moramo vsi. Jaz se oglasim, vsi pojdite na pogreb, jaz bom ostala doma in bom spekla kruh.

Mama je po kratkem molku odgovorila: kako boš pekla kruh, saj ga nisi še nikoli! Jaz kar korajžno potrdim, vsi pojdite na pogreb, ko se vrnete domov bo kruh pečen.

Drugo jutro sem ostala sama doma, si zavihala rokave in korajžno šla na delo. Kvas je lepo narastel, zraven sem dodala še dva dkg. kupljenega kvasa, zamesila lepe hlebe in pustila vzhajati.

Skrbelo me je, kako bom razbelila peč. Spomnila sem se materinih besed,

če je kruh zažgan ni pekarico sram. Torej peč mora biti dobro razbeljena. Jaz kurim in kurim, da je bila peč kot jeplenca. Poskusila sem s pogačo, pogača je takoj zagorela. Prenehala sem kuriti, vse oglje sem prenesla v štedilnik, zopet poskus s pogačo, še je bila peč prevroča.

Med tem časom je kruh lepo narastel, mislila sem, kruh mora v peč in kaj bo, če prevec naraste. Kar korajžno sem polagala z loparjem hlebe v peč. Hlebi so lepo rumeneli, to je bil dokaz, da je peč še prevroča. Pri odprti peči sem pekla kruh in neprenehoma z greblico premikala hlebe iz ozadja v ospredje, Kruh se je dobro spekel, še nikoli ni imel kruh odspodaj tako dobro pečeno skorjo.

Zvečer so se domači vrnili od pogreba in že od daleč čutili lep vonj po pečenem kruhu. Takoj sem povedala, da sem pekla kruh pri odprti peči, zato je po celi vasi tako lepo dišalo.

Kaj je kamen, je Janezek spoznal že tedaj, ko se je igral še v peskovniku. Da je trd, je ugotovil prvič, ko ga je hotel pregrizniti, drugič pa potem, ko mu ga je sosedov Mihec vrzel v nogo. Kasneje je mnogo slišal o posebnih kamnih, ki se imenujejo temeljni kamni. V šoli je slišal, kako je ta položil temeljni kamen za to, oni drugi za ono, o polagalcih temeljnih kamnov je veliko slišal tudi po radiu in televiziji in tudi v čitankah je nekaj malega prebral o tem. Zelo je ostrmel, ko je bil pri Janezkovih na obisku stric zidar, ki je rekel: "No ja, jutri bomo položili temeljni kamen za novo hišo". Pa mu je v glavo kresnila ideja, ki jo je zapisal v zvezek: NAŠI POLITIKI SO SIJAJNI ZIDARJI! KAR NAPREJ POLAGAJO TEMELJNE KAMNE! (se nadaljuje)

Danijela Hlis-Thirion, Vic.

"THE GRAMPIONS"

Tukaj je taka suša,
da mi trava - slama poka
pod stopali!
Zrak je tako čist in sonce
tako blešči, da skrivam
se za očali ...
Tišina tako boli,
ko psi tulijo uspavanko.

Tri avti in en motor
predstavljajo prometne vesti,
a kenguru in lisica imata
prednost na deželski cesti.
Tukaj je voda jezera tako
prozorna kot slap in tukaj
je vsakdanje življenje en sam
Z A K L A D !

AS WE GROW

How I long
for your non-presence
when only flowers
at the office
or poems on the pebbles
spoke of your love.
How I miss that mad enthusiasm
though I know our
love quietly grows.

INVISIBLE

The photographs
show landscapes
and from some
our color faces shine.
No photo was ever taken
of my scarred inside.

BOBI IN RUDI. Bobi in Rudi se sprehajata po drevoredu. Nenadoma Bobi začuti, da mu je nekaj padlo na klobuk. Pogleda in zagleda na njem madež, nad seboj pa vrabca. Jezen začne prekladati klobuk iz roke v roko in ne ve, kaj bi. Rudi mu smehljaje reče: Kaj gledaš? Vzemi papir in obriši! A tako? Zdaj pa naj še na drevo plezam? se razjezi Bobi.

Jože Štritof, Perth. Da ne pozabimo popolnoma na humor, nam je Jože poslal tole humoresko:

NEOPAŽENA POMOTA

Mlad fant Janez želi kupiti primerno darilce, za njegovo prisrčno zaljubljenko, za njen rojstni dan. Ko je Janez o tej zadevi doma premišljeval, kaj naj vendar kupi njegovi zaljubljenki, za njen jubilej, vstopi v Janezovo sobo njegova sestra Francka, ter veli Janezu: "Moram v trgovino ali hočeš z menoj"? Janez takoj privoli in odpotujeta. Med potjo Janez premišljuje kaj naj vendar kupi njegovi zaljubljenki, da bi njej bilo prav zares všeč. Odločil se je, da njej kupi par elegantnih belih rokavic z gumbi. Po kratkem potovanju, sta Janez in njegova sestra Francka prispela v trgovino konfekcije, poiskala sta oddelek za ženske, ter kupila vsak svoje. Janez je kupil bele rokavice in njegova sestra pa en par spodnjih hlačk za sebe. Ker nista bila namenjena kupovati še kakih drugih reči, se oba vsak z svojim zavitkom vrneta do blagajne, ter plačata vsak svoje, brez da bi opazila, da sta si med tem zamenjala zavitke, katera sta si bila po svoji zunanosti zelo slična. Tako je Janezova sestra Francka imela v njenem zavitku rokavice, brat Janez pa seveda sestrine spodnje hlačke. Nevede kaj se je zgodilo, Janez brez obotavljanja kupi za njegovo zaljubljenko temu ustrezno kartico za njen rojstni dan, ter navede v kartico naslednje:

Draga moja "Ljubezen",
ta mali poklon naj te spominja, da jaz še nisem pozabil na tebe in tvoj rojstni dan. In zato ker je tvoja navada, da si ti brez njih, kadar greš z menoj kamor koli že greva, sem izbral to za tebe. Ako nebi bila moja sestra Francka z menoj v trgovini, jaz bi bil kupil za tebe dolge z gumbi pozadaj. Moja sestra mi je dala namreč nasvet, da moram kupiti take z patentom pri strani, ker vse moderne deklice nosijo take, to pa zato, ker se njih da z lahkoto odstraniti, kadar in kjer je to potrebno. Mlada prodajalka v trgovini mi je z veseljem pokazala njene, katere nosi že več kod mesec dni, pa kljub delikatni barvi izgledajo še zmeraj čiste. Oh, kako bi si jaz želel biti pri tebi, dati njih prvič na tebe. No pa saj kar vem, da mi boš tudi to dovolila. Tukaj jih je ena trgovska pomočnica devala na sebe, povem ti, da je izgledala zelo moderna in sladka v njih, kakor sem prepričan, da boš tudi ti. Potem ko jih boš imela parkrat na sebi, bodo zdrsnile brez težav iz tebe. In kadar jih boš dala v stran pa nesmeš pozabiti pihnuti vanje, ker vem, da že sama veš, da postanejo zelo vlažne od telesnega polta.

POŠILJAM TI VSO MOJO LJUBEZEN

Vedno Tvoj Janez.

P.S. Moja sestra Francka mi je povedala, da je sedaj zelo moderno nositi jih navzdol viseče.

.....

URAD ZA INFORMACIJE.

Pepe je šel k duhovniku, da bi se spovedal. - Spal sem s tujo ženo. - Z Majdo? - Ne. Z Marto? - Ne. Potem je gotovo bila Marjana? - Tudi ne.

Čeprav je duhovnik še tako silil v grešnika, le-ta imena ni hotel povedati. Ko pa je Pepe prišel ven iz cerkve, je srečal prijatelja in mu zaupal: - France, zvedel sem za nove ...

V BLOKU Moj pes je neumen. - Po čem to sklepaš? Vsako jutro mi pri-
nese časopis, pa nanj sploh nisem naročen.

ZAPLEMBE IN CENZURA SLOVENSKEGA TISKA

ALI JE ZA STARTOM NA VRSTI TELEX? PREPOVEDANI SADOVI.

Tak naslov je bilo zaslediti 23. marca 1989 v Telexu. Namreč številjko zagrebskega Starta, z objavljenim člankom pod naslovom "Skica za portret Miroslava Soleviča" (kdo je Solevič vsi vemo, kosovski Srb, organizator mitingov, enega od teh je hotel vrniti tudi Sloveniji) so začasno prepo-vedali. Kaj pomeni naslov v slovenskem informativnem tedniku Telex bomo videli v prihodnje. Zablemha kakšnega Telexa ne bi bila niti prva niti zadnja prepoved kakšne slovenske publikacije. Skozi te "kazni" je šla "Mladina", "Katedra", "Nova revija" in verjetno še druge.

Kje so vse izseljeniske in zamejske publikacije? -- Vedeti je eno: kljub enotnemu kulturnemu prostoru mora Slovenija zaprositi centralni zvezni urad v Beogradu. To najbolje vedo pri Celovškem zvonu in Mohorjevi družbi. Mesece in mesece je čakati na dovoljenje iz urada za katerega nihče ne ve ali sploh ima kakšnega poznavalca slovenskega jezika. In odgovor je lahko pozitiven ali pa tudi negativen.

Pravico uvoza v Slovenijo pa nima še dosti drugih publikacij iz Italije, Madžarske in Avstrije (37) ter iz ostale Evrope, obek Amerik in Avstralije (11). Slovenci v Sloveniji torej nimajo civilizacijske pravice po svoji želji prelistati, prebrati ali odstaviti to kaj bi radi. KAKŠNA DEMOKRACIJA?!

Stanka Gregorič

Melbourne, 2. april 1989.

Ivanka Škof, Melbourne.

RESNIČNA PRAVLJICA.

Kako čudovit je otroški svet. Ni čudno, da so otroci tako nasmejani, veseli in brezskrbni, saj si v svoji domišljiji ustvarjajo čudoviti, vesel svet, takega v katerem bi radi živeli in uživali. Svet brez vsakdanjih težav, ki jih tudi otrok ze pozna. V tem svetu, naj bi se vse želje ure-šničile, kar tako mimogrede.

Kaj me je privedlo ne to razmišljanje o otroški domišljiji? Neko nedeljo popoldne sva s štiri letnem vnukom vsela v avto, da se po- peljeva na obisk k prijateljici Danici in njeni hčerki Heleni. Med vožnjo me je vnuk sitnaril z različnimi vprašanji. Kako velika je Helena, ali ima ona psa Bobca in zakaj ne. Zakaj ni naš Bobi z nama v avtu. Moral bi biti. Da bi on rad pokazal našega Bobija, ki je najlepši pes na svetu. In spet zakaj ni Bobi z nami. Že naveličana teh vprašanj, sem rekla, da Bobija ne morem priklicati v avto. Ponovni zakaj ne. Zato pač, ker nimam čarovne palice. Sedaj je hotel vedeti zakaj nimam čarovne palice, kje sem jo pustila. Rekla sem tjavendan, da je doma v garaži. Utihnil je, ker sva bila že pred hiso družine Jurišević. Pozvonila sva in Helene nama je odprla. Pogledal jo je od nog do glave. Uvidel je, da Helena je precej velika in da se morda ne bo hotela z njim igrati. Lotil se je nepričako- vane in jo z neverjetno enostavnostjo rešil. Rekel je, da za danes se ne bosta igrala, da pa bo drugič prinesel čarobno palico z nonine garaže in se dotaknil Helene ter rekel TINI in Helena bo postala Helenca. Igrala se bosta ves dan, potem pa jo bo peljal domov. Na vprašanje kje bo spala, je rekel, da bo v njegovi mali postelji, saj bo tudi ona tako mala. Sam pa bo spal na divanu v sprejemnici. Sedaj se je Danica oglasila in rekla, da njej bo hudo brez Helene. Pojasnil je, da ne bo za dolgo od doma, ker on se bo samo dotaknil Helence s čarobno palico in postala bo spet Helena in bila, kar tako v trenutku pri mami.

Zgledalo je, da je pravljice konec. Kje pa. Ndaljevala se je kake štiri dni. Nek večer, ko ga je mati Eileen spravljala v posteljo, je opa-

zila v njej pol belo in pol rdečo palico. Ni ji dovolil, da se je dotakne. Povedal ji je, da je nonina palica, z njene garaže in nič drugega. Drugo jutro, ko je pripravljala zajtrk, ga je zagledala na vrtu v pižami s palico v roki, bližal se je svojemu mačku, ki se je pretegoval pod češnjo. Bala se je, da misli mačku mahniti. Ze je mislila zavpiti, naj ne tepe žival, ko je spoznala, da se nežno bliža in lahkotno dotika mačka ter pravi TIN N. Ponovi isto večkrat, potem pa zažene palico v plot in reče: "Shit, does not work at all!" (Drek, to sploh ne deluje). Doživel je razočaranje, a to ni nič v primerjavi štiri dni sreče in veselja, kako bo mačka spremenil v leva in obratno. Eileen ni mogla razumeti njegovega obnašanja do mačka. Sele drugi dan mi je govorila o tej nedotakljivi palici. Obe sva se nasmejali, ko sem ji povedala, kako je obljubil Heleni, da jo bo začaral v malo štiri letno punčko. Tako sva prišli do zaključka, da je najbrž hotel začarati svojega mačka v kako drugo stvar. Konec je bilo zgodbe o čarobni palici, nikdar ni več vprašal po njej in njeni moči. S tem pa ni bilo konec njegovih pravljič. Vedno pride s stvarmi na dan, ki bi lahko presenetile nas odrasle in nas naučile razglablјati o lepih stvareh, na o naklepih, kako bomo koga oškodovali in ga objedli do kosti, kadar ta oseba ni pristojna.

NAJ ŽIVI OTROŠKA SVETLA DOMIŠLJIJA TUDI V OSTARELIH SRCIH!!

V E Č E R

Ko se mirno spustiš na zemljo
objamejo brezove veje nežne sanje.
Prižgejo se zvezde
in padajo v evkaliptov gozd
kot listi v aprilu.

Noč vzcveti kot črn tulipan,
sahne, ko prikrade se dan
in popije srebrne kaplje
dremajoče zemlje.

(V Avstraliji je jesen v aprilu.)

.....

"DELO, KI POVZROČA MUKE"!

Vdano opozarjam bralce, da je nekaterim iztekla naročnina "KONJIČKA". Konjiček kot glasilo za Slovence, ki iščejo medsebojne stike, da v njem lahko neodvisno pišejo in izražajo svoje mnenje in mišljenje, je od vaše redne naročnine odvisen, da se krije poštnina in papir. Drugega dobička ni, vsa popravila kopirke in stroške, n.pr. Toner (črni prašek za kopiranje) in drugo kar se tiče vzdrževanja te, nosim jaz sam.

Ker se cene dvigajo vsak dan (in je precej dnevov v enem letu) sem na žalost primoran, da dvignem letno naročnino na \$10.-. Upam in prosim za razum.

Bralci, katerim je naročnina iztekla, bodo našli spredaj na kuverti črno ali rdečo (✓) kljuko.

ZA OBJAVLJENE ČLANKE ODGOVARJA PISEC S SVOJIM LASTNOROČNIM PODPISOM.
NEPODPISANI ČLANKI NE BODO OBJAVLJENI !

Na obisku pri Janezkovih je bila očetova teta, ki je imela že tako častitljiva leta, da se ni prav nič začudil, ko mu je rekla: Veš Janezek, enkrat te bom peljala v muzej, v tistega, kjer sem delala dolga leta in tam tudi dočakala upokojinitev. Potem je z očetom govorila o dobrih starih časih, ko je bilo vsega na pretek. Še zdaj se spomnim, kaj vse si dobil tedaj za en sam goldinar, je zavzdihnila. Kje so tisti zlati časi, oh, kje so? Potem je oče potožil, da se za dinarje komaj še kaj dobi in da je storil prav, ko je na črno kupil nekaj deviz. Janezek je bliskovito švignil v sosednjo sobo in v znameniti rdeči zvezek napisal: ČASI SE SPREMINJAJO: VČASIH GOLDINAR, DANES - GOL DINAR!

(se nadaljuje)

Čitali bomo spet v juniju!